

מסכת ערכין

פרק ט

א. המזכיר את שידחו בשיטת היובל, אינו מפרק לגאול פחות משלתי שנים, שנאמר (ויקרא כה), במספר שני תבואה ימכר לה. קיתה שנת שדקון וירקון או שביעית, אינה עולה מן המניין. גרה או הובירה, עולה לו מן המניין. רבי אלעזר אומר, מכירה לו לפניו ראש השנה והיא מלאה פרות, הרי זהוכל ממנה שלש תבאות לשתי שנים:

ב. מכירה לראשון במנה, ומכר בראשון לשני במאתיים, אינו מחשיב אלא עם בראשון, שנאמר, לאיש אשר מכר לו. מכירה לראשון במאתיים, ומכר בראשון לשני במנה, אינו מחשיב אלא עם האחרון, שנאמר (שם), לאיש, לאיש אשר בחותכה. לא ימכר ברחוק ויגאל בקרוב, ברע ויגאל בימה. לא ילווה ויגאל, ולא יגאל לחצאים. ובקדש מפרק בכלו. זה חומר בקדשות מבקדש:

ג. המזכיר בית בְּבִתִּי עָרֵי חֹמֶה, הֲרַי זֶה גּוֹאֵל מֵיד, וּגּוֹאֵל כָּל שְׁנִים עַשֶּׂר חֶדֶשׁ, הֲרַי זֶה כִּמֵּין רַבִּית וְאֵינֶה רַבִּית. מֵת המזכיר, יָגַאל בָּנוֹ. מֵת הַלוֹקֵחַ, יָגַאל מֵיד בָּנוֹ. אִינוֹ מֹנְהָ לֹז שָׁנָה אֶלָּא מִשְׁעָה שְׁמַכְרָ לֹז, שְׁגַגָּאמֵר (שם), עַד מְלָאת לֹז שָׁנָה תִּמְמָה. וּכְשֵׁהוּא אֹמֵר תִּמְמָה, לְקַבְּיאָ חֶדֶשׁ הַעֲבוֹר. רַבִּי אֹמֵר, יִתְןּוּ לֹז שָׁנָה וְעַבְוָרָה:

ד. הַגִּיעַ יּוֹם שְׁנִים עַשֶּׂר חֶדֶשׁ וְלֹא בְּגַאל, הִיה חֶלוּט לֹז, אֶחָד הַלוֹקֵחַ וְאֶחָד שְׁגַגְתּוֹ לֹז מִתְנָה, שְׁגַגָּאמֵר לְאַמִּיתָה. בְּרַאשׁוֹנָה הִיה גַּטְמוֹן יּוֹם שְׁנִים עַשֶּׂר חֶדֶשׁ, שִׁיחָא חֶלוּט לֹז. הַתְּקִין הַלָּל הַזָּהוּן, שִׁיחָא חֹלִישׁ אֶת מְעוֹתָיו בְּלִשְׁכָה, וַיְהָא שׁוּבָר אֶת הַדְּלַת וְגַנְגָּס. אִימָּהִי שִׁירָצָה הַלָּה, יָבָא וַיַּטְלֵל אֶת מְעוֹתָיו:

ה. כָּל שְׁהָוָא לְפָנִים מִן הַחוֹמֶה, הֲרַי הוּא כְּבִתִּי עָרֵי חֹמֶה, חַוֵּז מִן הַשְׁדּוֹת. רַבִּי מַאֲיר אֹמֵר, אָף הַשְׁדּוֹת. בֵּית הַבְּנִי בְּחוֹמֶה, רַבִּי יְהוֹדָה אֹמֵר, אִינוֹ כְּבִתִּי עָרֵי חֹמֶה. רַבִּי שְׁמֻעוֹן אֹמֵר, כַּמֶּל הַחַיצֹן הִיא חֹמֶתָו:

ו. עִיר שְׁגַגְוָתִיקָה חֹמֶתָה, וְאֵינֶה מִקְפַּת חֹמֶה מִימּוֹת יְהוֹשָׁעַ בֶּן נֹן, אֵינֶה כְּבִתִּי עָרֵי חֹמֶה. וְאֵלֹו הַן בְּתִי עָרֵי חֹמֶה, שֶׁלֶשׁ חֲצִירֹת שֶׁל שְׁנִי שְׁנִי בְּתִים, מִקְפּוֹת חֹמֶה מִימּוֹת יְהוֹשָׁעַ בֶּן נֹן, כְּגַון קָאָרָה הַיְשָׁנָה שֶׁל צְפּוּרִים, וְקָאָרָה שֶׁל גַּלְשׁ חֶלֶב, וַיְזַדְּפָת הַיְשָׁנָה, וְגַמְלָא, וְגַדּוֹד, וְחַדִּיךְ, וְאוֹנוֹ, וַיְרַוְשָׁלִים, וְכֵן כִּיּוֹצֵא בָּהֶן:

ג. בתי החצרים, נותנים להם כמ היפה שבקתי ערי חומה וכמ היפה שבשדות. נגאלין מיד, ונגאלין כל שניים עשר חזש בbatis, ויזאים ביובל ובגראון כסף כשדות. ואלו הן בתי חצרים, שפי חצרות של שני שני בתיים, אף על פי שמקפינו חומה מימות יהושע בן נון, הרי אלו בbatis חצרים:

ה. ישראל שירש אבי אמו לוי, איןו גואל בפדר זהה. וכן לוי שירש את אבי אמו ישראל, איןו גואל בפדר זהה, שנאמר (ויקרא כה), כי בתי ערי הלוים, עד שהיא לוי ובערי הלוים, דברי רב. וחכמים אומרים, אין הדברים אמרים אלא בערי הלוים. אין עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה, ולא מגרש עיר ולא עיר מגרש. אמר רבי אליעזר, בפה דברים אמרים. בערי הלוים. אבל בערי ישראל, עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה, מגרש עיר ולא עיר מגרש, כדי שלא יחריבו את ערי ישראל. הכהנים והלוים מוכרים לעולם וגואלים לעולם, שנאמר (שם), גאלת עולם תהיה ללוים: